

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 305/2024
05.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у правној ствари тужиоца COPEX DOO ZA PROZVODNJU I TRGOVINU NOVI SAD, ул. Косанчић Ивана бр. 10, кога заступа адвокат Пуниша Рубежић из ..., ул. ... бр. ..., против туженог ДРУШТВЕНО ПРЕДУЗЕЋЕ ПОЉОПРИВРЕДЕ ЈЕДИНСТВО КРУШЧИЋ- у стечају, ул. Владимира Назора бр. 18, кога заступа адвокат Марија Вучковић из ..., ул. ... бр. ..., вредност предмета спора 198.854.426,79 динара, ради утврђења одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5303/23 од 25.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 05.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5303/23 од 25.10.2023. године.

II ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Сомбору П 69/23 од 09.06.2023. године у ставу првом утврђено је као основано потраживање тужиоца у односу на туженог у износу од 190.103.712,62 динара, и то: на име главнице 143.691.590,90 динара, на име законске затезне камате износ од 45.157.886,72 динара и на име трошкова поступка 1.254.235,00 динара. У ставу другом, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди као основано потраживање тужиоца према туженом преко утврђеног износа од 190.103.712,62 динара до траженог износа од 198.854.426,79 динара. Ставом трећим, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 3.282.960,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5303/23 од 25.10.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и туженог и потврђена првостепена пресуда. Одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5303/23 од 25.10.2023. године тужени преко пуномоћника из реда адвоката је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужилац је оспорио у целини наводе из ревизије и предложио да се иста одбије као неоснована. Трошкови ревизијског поступка су тражени.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Сл гласник РС“ бр. 72/11...са изменама) Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У доношењу побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима и чињеничном стању утврђеном у току поступка, тужилац тражи утврђење основаности потраживања према туженом у износу од 198.854.426,79 динара, који обухвата ненаплаћени износ главнице по пресуди Трговинског суда у Новом Саду П 964/08 од 06.07.2009. године 143.691.590,90 динара, увећан за износ досуђених трошкова парничног поступка 1.254.235,00 динара и законску затезну камату на износ главног потраживања обрачунату комфорном методом за период од 27.05.2009. године, како је досуђено пресудом, па до дана отварања стечаја, 17.10.2011. године.

Увидом у списе Општинског суда у Кули утврђено је да је између парничних странака вођен поступак извршења под бр. И 72/04 и поступак противизвршења под бр И 156/06. Током извршног поступка, на основу одредби тада важећег ЗИП-а, непокретна и покретна имовина туженог прешла је на тужиоца на име делимичног намирења дуга утврђеног пресудом бр. П 3271/00 од 24.09.2003 године која је потврђена пресудом Вишег трговинског суда Пж 8264/03 од 22.12.2003. године. Овај извршни поступак је након укидања наведене пресуде обустављен, уз обавезу тужиоца да све врати туженом. До враћања земљишта туженом дошло је током поступка противизвршења, који је, по повлачењу предлога, такође, обустављен. У току ове парнице дошло до промене уписа права својине са тужиоца на туженог за већи део парцела на основу решења РГЗ РС Београд од 26.09.2022. године, а против којег решења је тужилац дана 29.10.2022. године покренуо управни спор, ради поништаја истог, који је у току.

Након укидања пресуде П 3271/00 од 24.09.2003. године, на основу које је одређен и вођен поступак извршења у предмету И.бр.72/04 у поновљеном поступку, донета је нова пресуда Трговинског суда у Новом Саду П 964/08 од 06.07.2009. године којом је тужени обавезан да плати тужиоцу 419.758.698,00 динара са затезном каматом

и трошковима извршења. Ова пресуда је постала правноснажна и извршна дана 19.04.2011. године. Спорно је да ли је тужилац наплатио потраживање по судским пресудама П.бр. 327/00 а сада П. 964/08 у наведеном поступку извршења и у ком износу, или није наплатио.

Сагледавајући ток извршног и противизвршног поступка, првостепени суд сматра да се вредност непокретних и покретних ствари које је тужилац преузео у извршном поступку (било непосредном погодбом, било јавним надметањем) не може сматрати измирењем дуга, јер су све извршне радње укинуте решењем о обустави извршног поступка од 09.05.2006. године. Тиме је отпао основ стицања тих ствари од стране тужиоца као извршног повериоца, па ствари више нису његове и дужан је да их врати туженом сагласно члану 210. Закона о облигационим односима и члану 37. Закона о основама својинскоправних односа. При том нема доказа у спису да су након вођења извршних поступака парничне странке евентуално на другачији начин регулисале постојећи правни однос. Поступак противизвршења, с обзиром да је предлог за противизвршење повучен и поступак следом тога обустављен уз укидање свих спроведених извршних радњи, има се сматрати као да није ни вођен. У описаној ситуацији, последња донета одлука суда у вези спорног извршења, а која је остала на правној снази, јесте одлука о обустави извршног поступка од 09.05.2006. године, којом су укинуте таксативно побројане извршне радње, а које се тичу продаје и предаје свих покретних и непокретних ствари извршног дужника, осим када је продаја извршена трећим лицима (што је случај са само неколицином покретних ствари), јер је већину ствари стекао управо извршни поверилац или непосредном погодбом или јавним надметањем, а и у случају кад је ствари излицитирало треће лице, извршни поверилац је поменути решењем обавезан да врати средства остварена том продајом из којих је намирен.

Решењем од 09.05.2006. године, наложено је и РГЗ СКН Кула да брише уписе по основу донетих извршних решења, а којима је извршни поверилац стекао право својине на предметним непокретностима, дакле, наложена је успостава пређашњег стања и повраћај свих ствари извршном дужнику. Извршни дужник нема обавезу вођења противизвршног поступка, али му законодавац даје могућност да на тај краћи, бржи начин поврати оно што је платио током извршног поступка, који је касније из законом предвиђених разлога обустављен. Када протекну рокови за покретање противизвршног поступка, извршном дужнику стоји на располагању вођење парнице. С обзиром да је извршни поступак обустављен и укинуте спроведене извршне радње на основу којих је извршни поверилац стекао предметне покретне и непокретне ствари, произилази да их извршни поверилац држи без основа и да решење о обустави представља основ по коме је дужан да те ствари врати извршном дужнику. Чињеница да у извршном спису нема доказа да је ово решење о обустави достављено РГЗ СКН Кула како би ова Служба извршила успоставу пређашњег својинскоправног режима, односно поново уписала извршног дужника као власника некретнина, не утиче на доношење другачијег закључка, јер је то питање које се тиче спровођења овог решења и није од утицаја на правне последице које оно ствара између парничних странака.

На овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је утврдио да тужилац ни у једном делу није намирен по пресуди Трговинског суда у Новом Саду П 964/08 и на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, утврдио је

висину потраживања тужиоца и досудио на име главнице износ од 143.691.590,90 динара, законску затезну камату у износу од 45.157.886,72 динара и трошкове поступка у износу од 1.254.235,00 динара, а што укупно износи 190.103.712,62 динара, те је усвојио тужбени захтев тужиоца за износ од 190.103.712,62 динара, а преко тог износа, до тражених 198.854.426,79 динара, тужбени захтев је одбијен као неоснован. Законска затезна камата на износ главнице од 143.691.590,90 динара за период од 27.05.2009. године до дана отварања стечајног поступка над туженим 17.10.2011. године, обрачуната простом методом и износи као што је наведено. 45.157.886,72 динара.

Привредни апелациони суд је потврдио првостепену пресуду.

Према оцени Врховног суда, наводи ревизије да је побијана другостепена пресуда донета погрешном применом материјалног права, су неосновани.

Наводи у ревизији туженог који се односе на садржину пријаве потраживања тужиоца, односно, да предметно потраживање није садржано у пријави потраживања су неосновани и нетачни. Према стању у списима предмета тужилац је као стечајни поверилац поднео благовремено пријаву потраживања на укупан износ од 268.811.214,33 динара, Стечајни управник је потраживање које је предмет спора, а садржано у пријави оспорио у укупној висини од 200.202.880,35 дин. само из разлога што је намирено у поступку извршења И 72/04. Међутим, утврђено је, као што је претходно наведено да тужилац није намирио предметно потраживање у поступку извршења.

Неосновани су и наводи ревизије да је у конкретном случају поступак требало прекинути до окончања поступка пред Привредним судом у Сомбору, који се води ради утврђења права својине на непокретностима, јер тај спор није претходно питање од кога зависи одлука о основаности потраживања које је предмет овог спора, да би се испунили услови за прекид поступка.

Следом изложеног, из утврђеног чињеничног стања које не може бити предмет преиспитивања у поступку по ревизији, произлази да тужилац потраживање које је предмет тужбе а које је утврђено правноснажном судском одлуком П 964/08 није намирио у поступку извршења који се спроводио у предмету И.бр. 72/04 а који је обустављен пред Општинским судом у Кули, те стога основано тражи да се у складу са чланом 113. Закона о стечају, утврди његово потраживање као стечајном повериоцу у висини која је утврђена и досуђена на основу налаза вештака.

Решавајући о захтевима странака за накнаду трошкова ревизијског поступка, Врховни суд налази да туженом не припада право на накнаду трошкова за ревизију с обзиром да није успео у поступку по ревизији. Тужиоцу нису досуђени трошкови за одговор на ревизију, са разлога што одговор није био нужен у овој правној ствари па самим тим ни трошкови за састав одговора нису нужни трошкови који би се досудили на терет туженог.

На основу свега изложеног Врховни суд у складу са процесним овлашћењима из члана 414. и 165. Закона о парничном поступку је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**